

CSILLAG TAMÁS

Utóirat II.

Jó lenne elaludni hosszan,
csontomban száraz jajkóró ropog.
Nytott szemeimben tömbházak,
tízemeletes totemoszlopok.

Most nekem kell józannak lennem,
aki megfojtott hattyúkat sirat.
Elhajított furulyacsonkon
játszom kibőjtölt álmaitokat.

Én már semmitől sem félek

Nálam felejtett ez a meghasonlott, októberi éjszaka is.
Nyári szemekkel nézem az utcát, kerülgetem
a gesztenyék vaktában élesített gyalogsági aknáit.
Illatod helyett puskaapor,
s vágott fű szagát sejtem a kifosztott őszben,
lámpabúrák üvegszemeiben
elmagányosodott, lakatlan napkorongokat.
Legjobb lenne örökre magammal vinni
lázadozó hajtincsed karikagyűrűnek,
reménytelenül szépnek látlak,
mint szeretőiket a háborúba induló,
önkéntes katonák.
Már semmitől se félek.